

Vanwege de matige winterhardheid is Hoheria in Nederland slechts spaarzaam verkrijgbaar. Jammer, want de plant heeft zeker sierwaarde. Wie de juiste cultivar op een beschutte standplaats zet, ontdekt dat Hoheria een aanwinst voor de tuin kan zijn.

Tekst: Emiel van den Berg
Fotografie: www.visionpictures.com

Wie wel eens Engelse tuinen in juli bezoekt, heeft zeker een keer stilgestaan bij een bloeiende Hoheria. Vanwege de bloemvorm wordt vaak gedacht dat het een bloeiende jasmijn betreft, maar anders dan *Philadelphus* – die tot de *Hydrangeaceae* behoort – is Hoheria lid van de familie van kaasjeskruidachtigen, de *Malvaceae*. Belangrijkste vertegenwoordiger van de *Malvaceae* is de katoenplant, *Gossypium*, maar ook de bekende kamer- en kuipplant *Abutilon*, de heester *Hibiscus*, de halfheester *Lavatera*, de vaste plant *Malva* en de tweejarige stokroos *Alcea* zijn familieleden. Tegenwoordig rekent men verrassend genoeg ook *Tilia* tot de *Malvaceae*. Niet veel vertegenwoordigers zijn inheems in Nederland, maar *Malva sylvestris* en *Malva neglecta* – respectievelijk groot en klein kaasjeskruid – zijn in Nederland regelmatig aan te treffen. Hoheria kent zes soorten die allemaal uit Nieuw-Zeeland komen. De wetenschappelijke naam Hoheria is een Latijnse verbastering van houhere, de Nieuw-Zeelandse – Maori – volksnaam voor de soort *H. populnea*. In Nederlandse tuinen komt Hoheria slechts sporadisch voor en de plant kent daarom geen Nederlandse naam. De Engelsen spreken over lacebark (vanwege de kantachtige laag die onder de buitenbast zit) of ribbonwood.

VLINDERLOKKEND

De – doorgaans – wintergroene Hoheria is een flinke heester tot kleine boom van maximaal 10 meter hoogte, meestal met een enigszins smalle groeivorm. In de ons omringende landen is echter vrijwel altijd sprake van een forse, enkele meters hoge heester. Het stevige, vaak glimmende en donkergroene blad staat verspreid aan de takken en de bladrand is gezaagd. De bladvorm is variabel en verschilt bij jeugd- en volwassen stadium. Naarmate het volwassen stadium vordert, verandert het blad van kort en breed naar ovaal tot smal. De kleine tot

Hoheria sexstylosa 'Stardust'

Hoheria is het proberen waard

middelgrote bloemen – met vijf kelkbladeren en vijf uitstaande kroonbladeren – geuren en zijn vlinderlokkend. Ze staan meestal in losse bundels aan het uiteinde van de takken, maar soms ook in de bladoksels. De bloemkleur is wit, wat voor vrijwel alle Nieuw-Zeelandse planten geldt, en de bloei is vanaf eind juni tot soms in de herfst. Hoheria staat bekend als een snel groeiende plant die in koudere klimaten de beschutting wenst van een zuidmuur. Het Nederlandse klimaat is vaak iets te koud, maar in Groot-Brittannië is de struik in veel tuinen te bewonderen. Snoei wordt goed verdragen en de snoeitoppen van juli en augustus zijn als zomerstek te gebruiken. De plant wordt echter vaker in de herfst via zaad vermeerderd.

SOORTEN

H. populnea is een wintergroene soort met een variabele habitus die pas vanaf de zomer bloeit. Bij de witbonte cultivar 'Alba Variegata' is de sterk gezaagde bladrand crèmewit van kleur. Vanwege de kwetsbare winterhardheid wordt deze sierlijke cultivar veelal als kuipplant aangeboden. *H. sexstylosa* is net als *H. populnea* een variabele groeier, maar verschilt omdat het blad smaller en langwerpiger is. Ook de (geurende) bloemen zijn kleiner. Omdat de

jonge twijgen slap zijn en makkelijk afhangen, heeft de plant een sierlijke habitus. De meeste Hoheria-soorten bloeien pas na enkele jaren, maar de cultivar *H. sexstylosa* 'Stardust' heeft als waardevolle eigenschap dat hij al op zeer jonge leeftijd bloeit. De bloemen zijn zuiverwit en openen in juli en augustus. Bovendien zijn de bloemen groter – tot 3 cm in doorsnede – en is ook de hoeveelheid bloemen groter. Qua winterhardheid scoort 'Stardust' ook hoog zodat hij een van de meest aanbevelenswaardige vertegenwoordigers van het geslacht is. *H. lyallii* heeft heldergroen blad dat in de herfst naar geelgroen kan verkleuren. De plant is afkomstig uit het zuidelijke en droge deel van Nieuw-Zeeland en is daarom droogteresistent. De wintergroene *H. angustifolia* is een interessante en sierlijke vorm met opvallend smal blad. In het jeugd stadium zijn de dunne twijgen wat gedraaid en is de groeiwijze opgaand. Als de boom wat ouder wordt, blijft de habitus slank opgaand maar wordt het blad smaller. Midden zomer is de boom bedolven onder kleine, witte bloemen. Tot slot is de kruisingsvorm *H. 'Glory of Amlwch'* noemenswaardig. Vanwege de opvallend grote bloemen kreeg deze een begerenswaardige prijs van de Engelse Royal Horticultural Society.